

تک‌گویی‌های مرگ

سرشناسه	: یحیایی، زهره، ۱۳۵۷-
عنوان و نام پدیدآور	: تک‌گویی‌های مرگ/نوشته‌ی زهره یحیایی.
مشخصات نشر	: تهران : آماره ، ۱۳۹۹.
مشخصات ظاهری	: ۱۰۶ ص.؛
شابک	: 978-600-7446-84-3
وضعیت فهرست‌نویسی	: فیبا
موضوع	: نمایشنامه فارسی -- قرن ۱۴
موضوع	: Persian drama -- 20th century
رده‌بندی کنگره	: ۸۳۶۵ PIR
رده‌بندی دیویی	: ۶۲/۸۶ ۲
شماره کتابشناسی ملی	: ۵۶۹۹۵۳۴

تک‌گویی‌های مرگ

زهره یحیایی

با مقدمه‌ی افشین هاشمی

نشرآماره

©Nashre Amareh, MMXX

نشرنامه

عنوان: تک گویی های مرگ

تألیف: زهره یحیایی

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۴۴۶-۸۴-۳

چاپ اول، ۱۳۹۹

تیراژ: ۳۰۰ نسخه

طراح جلد: هومن بنایی

© تمامی حقوق چاپ و نشر برای نشر آماره محفوظ است

دفتر مرکزی نشر آماره: تهران، میدان انقلاب، خیابان انقلاب، ابتدای
خیابان دوازده فروردین، پلاک ۳۱۶، واحد ۴ تلفن ۶۶۹۵۱۳۲۳-۰۲۱ و
۰۹۱۲۷۹۶۹۱۴۶

نمایندگی فروش: تهران، خیابان انقلاب، روپروی دانشگاه تهران، بین دانشگاه و فخر
دازی، پلاک ۱۲۱۲، کتابفروشی انتشارات گوتنبرگ، تلفن ۶۶۴۱۳۹۹۸-۰۲۱

برای آگاهی از مراکز فروش و سایر اطلاعات به وبسایت نشر آماره مراجعه کنید:

www.nashreamareh.ir

قیمت: ۱۸۰۰۰ تومان

تقدیم به کارن یزدانی

مقدمه

تک‌گویی راهی برای ورود است؛ چون نیاز به همراه ندارد. چه برای بازیگر چه نویسنده.

یک بازیگر با عطش بازیگری، می‌خواهد هرچه زودتر بیاید روی صحنه ولی نمی‌تواند منتظر همراه بماند، مخصوصاً معطل آنهایی که عطش‌شان کمتر است. پس به دنبال تک‌گویی می‌گردد. که خودش باشد و خودش و بازی کند. برای نویسنده اما فرق می‌کند. تک‌گویی سهل و ممتنع است. می‌توان هر خودگویی یا خاطره شخصی را بر کاغذ آورد و نام تک‌گویی بر آن گذاشت و این یعنی آسان‌ترین کار. از آن طرف نمایشنامه‌نویسان حرفه‌ای کمتر تک‌گویی می‌نویسند، چون می‌دانند یکی از سخت‌ترین نوشتن‌هاست. این که بهانه‌ای برای حرف‌زدن شخصیت پیدا کنند؛ که چرا اینجا ایستاده و چرا الان حرف می‌زند و اصلاً چرا رو به ما حرف می‌زند... و هزار پرسش دیگر که نمایشنامه‌نویس پیش از آغاز نگارش تک‌گویی از خود می‌پرسد و این‌ها همه پرسش‌هایی‌ست که از نویسنده‌ی متن‌هایی که پیش رو

دارید پرسیدم؛ برای بعضی پاسخ داشت، برای بعضی پاسخش برایم قانع کننده نبود و بعضی دیگر ... همیشه با خود فکر می‌کنم آیا هر چه نوشته می‌شود باید با آموزه‌های ما بخواند؟ اگر اینطور بود که همه‌ی ایده‌ها و راه‌های تازه می‌مردند.

تک‌گویی‌های حاضر، بعضی‌شان با آموزه‌های من همخوان‌اند، بعضی‌شان نه؛ بعضی‌شان را دوست دارم، بعضی‌شان را نه و این مهم نیست. مهم اعتقاد نویسنده است به کاری که کرده. او بهترینی که توانسته را بر کاغذ آورده و در تلاش است، خوانندگان بیشتری برای نوشته‌هایش بیاورد. چرا که نه، حال که او همه توانش را گذاشته، چرا در بوته‌ی آزمایش اجراکنندگان قرار نگیرد، تا آزمون و خطا شود هم برای او، هم برای ما و سنجش دوباره‌ی آموزه‌ها مان؟

امیدوارم «تک‌گویی‌های مرگ» هر چه بیشتر خوانده شود، چرا که منتظر نتیجه‌ی این آزمون و خطا هستم.

افشین هاشمی

- اتابک
- من امیلی پولن نیستم
- دَیف
- تقسیمات خونوادگی
- دالون
- تیتز
- بعله برونه